

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska (przewodniczący)

SSN Marcin Krajewski (sprawozdawca)

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie ze skargi J. J.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 lutego 2018 r. sygn. II Ca (...)

w sprawie z wniosku J. J.

przy uczestnictwie A. C., M. C., M. C., R. S., Z. M., M. B., K. P., M. B. i R. B.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 maja 2019 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę J. J. o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej, zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z 6 lutego 2018 r., oraz oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania tego postanowienia i poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego w S. z 18 września 2017 r.

Sąd Okręgowy podniósł, że wskazany w skardze operat szacunkowy sporządzony przez biegłego sądowego nie jest środkiem dowodowym wykrytym po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie głównej. Został on przygotowany jeszcze w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, przy czym skarżąca po jego sporządzeniu zgłaszała zarzuty do operatu zasadniczo tożsame z zastrzeżeniami zawartymi w skardze o wznowienie postępowania. Kwestia wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności była również przedmiotem zarzutów apelacji skarżącej. Nie istniały zatem żadne przeszkody, aby skarżąca wówczas podjęła odpowiednią inicjatywę dowodową i zgłosiła stosowne wnioski, również te, które stały się podstawą skargi o wznowienie. Mogły być one podnoszone jako zarzuty do opinii biegłego, z ewentualnym żądaniem dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Skoro okoliczności faktyczne i środki dowodowe mogły być przywołane przez skarżącą w postępowaniu objętym skargą o wznowienie, to nie są to okoliczności i dowody nowe, w związku z czym nie mogą stanowić podstawy skargi, o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał również, że złożenie przez skarżącą zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez biegłego, w związku z zarzucanym poświadczeniem nieprawdy w treści operatu szacunkowego, nie stanowi podstawy wznowienia, o której mowa w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Inne zawarte w skardze zarzuty sprowadzały się wyłącznie do polemiki z ustaleniami i oceną prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia i nie odpowiadały żadnej z ustawowych podstaw wznowienia.

Zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w całości, skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 410 § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi mimo oparcia jej na podstawie wymienionej w art. 403 § 2 k.p.c., w postaci wykrycia poświadczenia nieprawdy w dokumencie urzędowym – operacie szacunkowym sporządzonym przez biegłego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie ustalenia wynagrodzenia za służebność drogi koniecznej i w zakresie kosztów sądowych;

- art. 403 § 2 k.p.c. przez błędne uznanie, że podstawa w postaci poświadczenia nieprawdy nie stanowi dopuszczalnej ustawowo podstawy wznowienia w sytuacji, gdy wykryte przez skarżącą w marcu 2018 r., po ponownym

przeanalizowaniu przez nią operatu szacunkowego, nieprawidłowości dotyczą okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których skarżąca nie mogła skorzystać ani w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, ani w pierwotnym postępowaniu przed Sądem Okręgowym.

W związku z powyższym skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie podlegało oddaleniu jako oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że o wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wówczas, gdy dotyczy ono takich faktów lub dowodów, które poza przesłanką ich nieujawnienia w prawomocnie zakończonym postępowaniu, powinny być wówczas niemożliwe do ujawnienia dla strony (zob. post. SN z 15 lutego 2018 r., I CZ 4/18; post. SN z 8 lutego 2018 r., I UZ 68/17; post. SN z 7 lipca 2017 r., V CZ 41/17; post. SN z 17 listopada 2016 r., IV CZ 71/16; post. SN 20 października 2016 r., II CZ 91/16; post. SN 28 kwietnia 2016 r., V CZ 14/16).

Podzielając w pełni ocenę prawną Sądu Okręgowego, należy zauważyć, że skarżąca w treści formułowanych zarzutów wprost stwierdza, iż okoliczności, na które wskazuje, zostały przez nią wykryte w marcu 2018 r. po ponownym przeanalizowaniu przez nią treści operatu szacunkowego sporządzonego już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Jej zdaniem operat ten został sporządzony wadliwie i poświadcza nieprawdę, w związku z czym złożyła zawiadomienie o przestępstwie.

Zarzuty zażalenia, jak i treść samej skargi, pozwalają na przyjęcie wniosku, że skarżąca traktuje skargę o wznowienie postępowania w istocie jako substytut apelacji. Formułuje bowiem zarzuty do opinii biegłego dotyczące przyjęcia za miarodajne cen porównawczych wskazanych działek i pominięcie jednej, stanowiącej drogę gruntową, co jej zdaniem miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie ustalenia wynagrodzenia za ustanowioną służebność. Skarżąca miała możliwość zgłaszania zarzutów do tej opinii w toku postępowania zarówno przed Sądem Rejonowym, jak i Sądem drugiej instancji. Tym samym, skoro okoliczności

faktyczne związane z wydaniem opinii biegłego były znane skarżącej lub powinny być jej znane przy zachowaniu należytego stopnia staranności i mogły być przywoływane w postępowaniu objętym skargą o wznowienie, to nie można ich uznawać za skuteczne podstawy skargi o wznowienie postępowania. Postępowanie wznowieniowe nie służy ponownemu zbadaniu dotychczasowej argumentacji ani zbadaniu uzupełnionej argumentacji, z której strona mogła skorzystać w toku postępowania objętego skargą. Za niedopuszczalną należy uznać podejmowaną przez skarżącą próbę sanowania braku odpowiedniej inicjatywy procesowej w pierwotnym postępowaniu.

W związku z powyższym należy uznać, że skarga nie opiera się na ustawowej podstawie, a zatem jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Bez znaczenia jest przy tym, że skarżąca powołała się na podstawę wznowienia sformułowaną w sposób odpowiadający podstawie ustawowej, skoro okoliczności faktyczne wskazane dla uzasadnienia jej istnienia w rzeczywistości się nie mieszczą w tej podstawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aj